

[Niels Anker Koføed]

landske træ med 5 pct. På de 80 pct. produkter fra dette land stiger omkostningerne ikke.

Lad os så tage en landbrugsvirksomhed, hvor der produceres 1.000 svin. Landmanden har kun en tredjedel af sit areal til korn til sig selv. De 20 pct. af råvaren, som han skal importere i form af sojakager, stiger med 5 pct. Den ene tredjedel, som han dyrker selv, er til uændret pris. Men de to tredjedele af resten af råvaren, som er et nationalt produkt, stiger også med 5 pct. Hvor er den særlige devalueringsevne for landbrugserhvervet i denne situation?

Det er det, jeg synes er urimeligt i denne debat, men jeg håber, det skyldes uvidenhed.

Der er yderligere et aspekt i dette, og det er, at landbrugserhvervet er meget uensartet. Hvor er kornoverskuddet? Det er på øerne. Hvor er kornunderskuddet? Det er i Jylland. Den animalske produktion er størst i Jylland. Det vil sige, at i det område får de ingen eller en meget lille devalueringsevne, fordi de skal betale højere pris for den hjemlige råvare, som reelt importeres fra Lolland-Falster og øerne. Hvor er den devalueringsevne for den animalske produktion, som det er målsætningen for folketinget og regeringen skal øges? Jeg synes, man skal tage dette med i overvejelserne, når man mener, at der er behov for en særskat.

Det andet, jeg vil drage frem, er den almindelige politiske forståelse, jeg mener at have konstateret det sidste år, for landbrugets situation og landbruget som middel til at bekæmpe betalingsbalanceunderskuddet samt beskæftigelsesproblemerne. Der er blevet opfordret til investeringer i nye produktionsanlæg osv., og det blev stort set fulgt. Tallene viser, at nettoværdien af vores produktion voksede fra 12 mia kr. til 19 mia kr. på få år. At vi alligevel har øget vores underskud på betalingsbalancen, er så en anden sag. Yderligere bremser vi afgang fra landbrugssektoren af arbejdskraft og har beskæftiget ca. 10.000 flere bygningshåndværkere i denne sektor. Alt dette er tal, man kan glæde sig over.

Men hvad skete der så i 1978-79? Der indtrådte en produktionsstigning på 7 pct. Og hvad gav den? Den gav nul kroner i indtjening for landbrugserhvervet. En gennemsnitlig produktionsstigning på 7 pct. giver nul kroner! Hvad vil det få almindelige folk til at tænke? De tænker: hvor længe går det?

Hvad bliver reaktionen på disse ting? Den naturlige reaktion er, at man bremser op, bremser investeringerne, forsøger at smøge frakken over ørerne og se, hvordan udviklingen bliver. Der er en klar tendens til, at man holder igen. Og så kommer devalueringen. Vi lavede en justering i september, som gav en prisstigning, og den regner man med bliver på 3-4 pct., men omkostningerne fortsætter med at stige.

Jeg har i hvert fald en bestemt fornemmelse af, at landbrugserhvervet er meget skeptisk over for disse ting og afventer, hvad der sker. Jeg kan ikke forstå, at regeringen i den situation tør lægge sådan en politik frem, ikke af hensyn til landbrugserhvervet som sådan – man behøver selvfølgelig ikke tage hensyn til bønder, de klarer sig nok, det er ikke det, der er spørgsmålet – men fordi det er meget farligt og man risikerer, at en produktion, som hele dette land er afhængigt af, som er den enkleste måde at få løst vores betalingsbalanceproblemer på, stagnerer, og at udviklingslinjen går den anden vej. Det er helt klart, at hvis det først går den vej, så går der 2-3 år, og det koster umådelige midler at få det til at gå den rigtige vej. Det er det farlige i denne situation.

Jeg har også vanskeligt ved at forstå regeringens politik, når jeg tænker på, hvad landbrugsministeren meget fornuftigt skrev i Aktuelt den 8. november:

»I det kommende år kan der ikke ventes væsentlige generelle prisstigninger for landbrugsprodukter. Det skyldes især, at der inden for EF føres en meget forsigtig prispolitik på grund af overskudsproblemerne osv.«

Til slut siger landbrugsministeren:

»I det omfang eksporten kan øges med en forbedret erhvervspolitik, kan vi undgå at løse betalingsproblemerne ved en nedgang i reallønnen.«

Kloge og fornuftige ord. Jeg er helt enig i det synspunkt. På denne baggrund kan jeg slet ikke forstå, med hvilket formål man skal trække 1 mia kr. ud af landbrugserhvervet, for det, der skulle til, var selvfølgelig, at man skulle tilføre midler; der er behov for at tilføre 1-1½ mia kr. for at få hjulene til at fortsætte med at køre. Landbrugsministeren ved lige så godt som jeg, at det er det nemmeste for det danske samfund at få landbrugserhvervet til at producere. Det giver den største beskæftigelseseffekt, det giver den største